

[Ingrid Rasmussen]

Sygehusstrukturen har ændret sig væsentligt siden 1915, hvor sygehusvæsenet blev udbygget. Derudover kender vi til den hastige udvikling, hele det danske sygehusvæsens behandlersystem står over for.

Der findes i dag behandling for lidelser, man for bare få år siden ikke kunne behandle. Preset på specialer er således blevet meget stort, men trygheden for befolkningen må fortsat være, at man kan stole på, at indlæggelse på dansk sygehus altid sker på en afdeling, hvor den bedste ekspertise er til rådighed. Dette vejer vel i sidste ende tungere, end om indlæggelsen sker på små sygehuse, der ligger lige i nærheden af bopælen.

Hvad er det så, Fremskridtspartiet mener med den sidste del af forespørgslen – »gode sygehusmuligheder«? Mener Fremskridtspartiet det, jeg lige har beskrevet? Eller mener Fremskridtspartiet andre sygehusmuligheder, end vi kender til i dag? Mener Fremskridtspartiet kort og godt et sygehus, hvor patienten kan komme til ambulant behandling for om nødvendigt at blive eksperederet videre til specialsygehuset? Det må vi have nærmere belyst.

Det, man må koncentrere sygehusdebatten om, er at lytte til befolkningens behov for sygehusbehandling set i sammenhæng med, hvilke økonomiske rammeløsninger sygehusvæsenet står over for. Der må gennemføres landsdækkende koordinering af en række sygehusspecialer med henblik på at opnå bedre udnyttelse af dyrt apparatur og kvalificerede og specialiserede læger. Der må gennemføres bedre koordinering af den socialmedicinske indsats. Ventetiderne på behandling skal væk, og det må sikres, at tiden mellem behov for behandling, indlæggelse og faktisk behandling er kortest mulig, og at muligheden også er til stede for ambulant behandling. Alt dette forudsætter bedre udnyttelse af apparatur og behandlingssteder.

Ved eventuel ændring af den bestående sygehusmasse kan jeg foreslå, at man kigger nærmere på ideen om tværfaglige primære sundhedscentre. Det er en god idé, og disse sundhedscentre vil bl.a. være med til at tage toppen af presset på sygehuse.

Det er i allerhøjeste grad beklageligt, at regeringens politik over for amtskommunerne har betydet nedlæggelse af mindre og meget vel fungerende sygehuse. Socialdemokratiet har hele tiden støttet amterne over for regeringens

alt for grove nedskæringspolitik. Det er nødvendigt at forbedre amternes økonomiske vilkår, men regeringen har hidtil været kompromisløs i sin afvisning af dette.

Kort før sidste valg blev udskrevet, indkaldte regeringen hovedkulds amterne til møde og tilbød dem en aftale, hvor amternes krav blev imødekommet. Så længe det var amterne, der skulle bære ansvaret for nedskæringerne som følge af regeringens politik, stod regeringen fast, men da den selv skulle ud at stå til ansvar over for vælgerne, kunne man pludselig godt finde penge til at imødekomme amterne.

Socialdemokratiet siger, at der ikke må ske vækst i den offentlige sektor. Fremskridtspartiet siger, at den offentlige sektor skal minimeres. Hvordan i alverden forestiller Fremskridtspartiets ordfører sig en fuldkommen opretholdelse af små sygehuse overalt i landet, uanset at befolkningsmæssige og geografiske forhold ændres? Sådan som vi ser den fremtidige vurdering af amternes sygehuspolitik, peger meget i retning af, at sygehussektoren ikke skal forventes at få flere midler til rådighed.

Kunststykket er at sikre amternes borgere adgang til den bedst mulige undersøgelse, behandling og pleje. Et veludviklet offentligt sygehusvæsen, der løbende tager hensyn til fornyelse og omstilling, medicinske og teknologiske fremskridt samt – ikke mindst – den fornødne uddannelse og efteruddannelse af personalet på alle niveauer, er, hvad vi ønsker.

Karen Højte Jensen (KF):

Intet ville være lettere for Det Konservative Folkeparti end her fra Folketingets talerstol at erklære, at alle små sygehuse skal bevares, og det ville samtidig være utrolig populært i visse kredse og vel så i øvrigt ganske omkostningsfrit for Folketinget.

Det er i grunden ikke overraskende, at det netop er Fremskridtspartiet, der vil fratage lokalpolitikkerne, amtspolitikkerne, ansvar og kompetence i denne sag. Jeg synes, at Fremskridtspartiet forenkler et spørgsmål, som i virkeligheden er uhyre kompliceret. Belært af historien ved vi, at hvis der er noget, der kan få sindene i kog, er det, når offentlige institutioner nedlægges – for blot at nævne enkelte eksempler: nedlæggelse af folkeskoler, nedlæggelse af gymnasier, nedlæggelse af seminarier. Alle er eksempler på, at her kan de ansatte og bru-